

Nr 25.

Av herr Pettersson i Dahl m. fl., om helt förstattligande av nöjesskatten.

Förordningen den 30 maj 1919 (nr 256) om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjestillställningar trädde i kraft den 1 oktober 1919 och är ännu med vissa ändringar gällande.

Enligt denna förordning äger kommun, inom vilkens område försiggår nöjestillställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, för sådan tillställning uttaga en särskild avgift, benämnd nöjesskatt.

Nøjesskatten utgår enligt skilda taxor för olika i förordningen angivna slag av nöjestillställningar och upptages som regel i form av skatt på biljett eller annat bevis, som berättigar till deltagande i tillställningen.

Den statliga nöjesskatten är en av 1939 års urtima riksdag från och med den 1 januari 1940 införd skatteform. Denna skatt, som under budgetåret 1939/40 uttogs i anslutning till den kommunala nöjesskatten, utgick enligt förordning den 22 december 1939, nr 931, med 5 öre för biljett, vars pris var högst 50 öre och därutöver med 5 öre för varje påbörjat belopp av 50 öre utav biljettpriset. Under budgetåret 1939/40 uppgick nettointkomsten av denna skatt till 3,37 milj. kronor.

I enlighet med beslut av 1940 års lagtima riksdag hava från och med den 1 juli 1940 ändrade grunder fastställts för uttagande av nöjesskatt, vilka återfinnas i förordningen den 14 juni 1940, nr 478, om nöjesskatt. Enligt denna förordning skall för nöjestillställning, till vilken allmänheten har tillträde mot avgift, kommun, inom vars område tillställningen hålles, uttaga en särskild avgift, benämnd nöjesskatt, vilken fördelas mellan staten och kommunen. Det åligger därvid kommun att till statsverket inleverera hälften av influten nöjesskatt. Nøjesskatten upptages i form av skatt på biljett och beräknas i förhållande till bruttopriset för varje biljett, inberäknat skatten, samt utgår enligt tre olika taxor med lägst 15 procent och högst 30 procent av biljettpriset eller del därav. För budgetåret 1940/41 har den statliga nöjesskatten inbragt 10,75 miljoner kr.

I riksstaten för innevarande budgetår är ifrågavarande skatt upptagen till 10 miljoner kronor.

Enligt från överståthållarämbetet och länsstyrelserna inhämtade uppgifter beräknas inkomsten å titeln statlig nöjesskatt komma att uppgå till 10,95

miljoner kronor under budgetåret 1941/42, och till 11 miljoner kronor under budgetåret 1942/43.

I en annan motion till årets riksdag hemställas om allsidig utredning om ungdomens nöjesliv och allt vad därmed sammanhänger, varvid åberopas en landsomfattande opinion med kyrkoherde Gustav Grände i Tvååker som upphovsman. Otvivelaktigt torde det s. k. dansbaneeländet och den s. k. nöjesindustrien ostört få fortsätta utan ingripande från de kommunala myndigheternas sida, därför att resp. kommuner erhålla ganska goda inkomster av nöjestillställningar inom kommunens område.

Nu är det ju riktigt, att de medel, som inflyta genom nöjesskatten, skola användas för främjande av idrott och olika slag av kulturell verksamhet m. m., men de anslag, som utanordnas till dylika ändamål, måste kommunerna nog i många fall anslå ändå och i så fall uttagas av skattemedel, varför önekligen den inkomst en kommun har av nöjesskatten hjälper upp dess ekonomi.

Ofta får man höra sådana uttryck som att om vi inom vår kommun skulle förbjuda den eller den dansbanan, skulle detta endast innebära att grannkommunen finge så mycket större inkomst av ökad nöjesskatt eller att ungdomen reste in till närmaste stad och där lade ned sina pengar på nöjen, medan vi hemma i vår kommun inte erhöle någonting o. s. v. Ett sådant resonemang är ju fullt förståeligt. Enligt vår mening borde orsaken till denna dragkamp mellan kommunerna undanröjas därigenom att nöjesskatten helt förstatligades, så att en kommun inte kunde bereda sig ekonomisk vinning av densamma. Vi tillåta oss hänvisa till den P. M. av kyrkoherde Grände, som överlämnats till riksdagen som bilaga till den ovan nämnda motionen och till de där gjorda förslagen angående nöjesskattens användning.

Om nöjesskatten redovisades till en särskild fond, från vilken utginge anslag till olika kulturella ändamål inom kommunerna, skulle den ursprungliga tanken angående nöjesskattens användning komma att realiseras.

Med anledning av vad vi ovan anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att nöjesskatten helt förstatligas.

Stockholm den 17 januari 1942.

Anders Pettersson
i Dahl.

Gillis Olsson.

Gust. E. Andersson.

J. V. Pettersson
i Norregård.

Th. Gardell.

Hj. R. Nilson
i Spånstad.

Sam. B. Norup.
